

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐφροσύνης εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οδοσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. * (συνέχεια). — Λάμπρου Ἐνυάλη : ΡΟΖΙΝΑ Ἡ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίαις προπληρωτέας συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὅλως νέα μυθιστορημὰτα.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Ἐπανήλθομεν εἰς τὸ φρούριον σιωπηλοί. Ἐκείνη μὲν ἐφαίνετο λίαν καταβεβλημένη, ἐγὼ δὲ ἠσθάνομην ὅτι βαθεῖα συγκίνησις κατετάρασσε τὸ πνεῦμά μου.

Μόλις εἰσῆλθομεν εἰς τὸ φρούριον, ἡ Ἀρτεμις μ' ἐγκατέλειπεν ὡς ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐπισκέψεως προὔχόντων τιμῶν τοῦ χωρίου.

Χωρὶς νὰ δυσχεραστῆθῶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ Ἀρτεμις δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἔρωτός μου· ἡ ταραχὴ τῆς καὶ οἱ δισταγαί μου μοὶ ἐμαρτύρουν τοῦτο προφανῶς. Καὶ ἐν τούτοις δὲν μ' εἶχε καταρσθῆ! Κεθ' ἦν στιγμὴν δὲ ἤμην ἔτοιμος νὰ προδώσω τὸ μυστικόν μου, ὁ ἱκετευτικὸς τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἀνεχαίτισε τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου... «Μὴ θελήσης ν' ἀφαιρέσης τὴν ὑπόληψίν μου», μοὶ εἶπεν.

Ἐβουλιζόμην εἰς βαθεῖα καὶ παράφρονας, οὕτως εἶπεν, διαλογισμούς· ἡ ἐπιείκεια αὐτῆς διήνοιγεν αἰφνης ἐνώπιόν μου διαυγέστατὴν καὶ ἀκτινοβολοῦσαν ἀγλήν, ἣτις κατεθάμβου τὸ πνεῦμά μου... Ἀγαθὴ τύχη! ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ἂν με ἤγάπα καὶ αὐτὴ! ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ὅπως καὶ ἐν τῇ ἰδικῇ μου, περιεκλείοντο αἱ φλόγες τοῦ ἔρωτος, τὸν ὅποιον τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ!

Καὶ τότε ἠσθάνομην ἐνέμοι φλόγας πυρός, ἀπειλούσας τὴν παντελῆ ἐξόντωσίν μου· ἀνεμιμνησκόμην τῶν αἰφνιδίων μεταλλαγῶν τοῦ προσώπου τῆς, τοσοῦτων συχῶν ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καθ' ἣν, κατελημμένος ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ πυρετοῦ, εἶχον ἐξομολογηθῆ ἄκων τὸ μυστικόν τῆς καρδίας μου, καὶ προσέτι τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀπεικονισθείσης χαρᾶς τῆν

ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἰατρός εἶχεν ἀπαγορεύσει τὸ διὰ τὴν Ἀγγλίαν μελετώμενον ταξιδιόν μου. Πάντα ταῦτα μὲ κατετάρασσον, καὶ μάλιστα συνδυαζόμενα πρὸς τὸ συμβᾶν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν, διερχόμενος ἐφιππος τὰ δάση μετ' αὐτῆς, ἠσθάνθην τὸ πρῶτον τὴν καρδίαν μου πάλλουςαν δι' αὐτήν... Καὶ τότε ἀληθῶς μοὶ ἀνέφερε περὶ τοῦ ταξιδίου μου· ἀλλ' ἔκτοτε ὅποια μεταβολή!

Βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος καὶ τῶν ἀναμνήσεων τούτων, δὲν ἐτόλμων οὔτε νὰ πιστεύσω, οὔτε ν' ἀμφιβάλλω· κατεθλιβόμην διὰ τὴν χαρὰν μου καὶ ἐμειθυσομένη ὑπὸ τῆς λύπης μου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἤθελον νὰ ἐμβαθύνουσιν εἰς τὸ μέλλον καὶ, ὡς εἰ διατελῶν ἐν γοητευτικῇ ὀπτασίᾳ, ἐφανταζόμην τὰς ψυχὰς ἀφωπτόρων ἡμῶν συνδεδεμένας διὰ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐνώσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει διὰ τὰς ἀποκλήρους μόνον καρδίας. Ἀσπίλοι καὶ ἀμόλυντοι ἀμφοτέροι, ἀνεδείχθημεν ἄξιοι ἡμῶν αὐτῶν· οὐδέποτε ἐκμυστήρευσις τις ἐμόλυνε τὰ χεῖλη μας· μόνη ἡ συναίσθησις τοῦ ἔρωτός μας καθίστα ἡμᾶς καρτερικοὺς καὶ γενναίους, καὶ διερχόμεθα τὸν βίον θαρρῶς καὶ ἀγευστοὶ τῶν ἀνθρωπίνων ταλαιπωριῶν.

Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐκείνης διήλθον, ἀτενίζων τὴν νέαν ταύτην καὶ πράυγελων ἡώ, ἣτις διηνοιγέτο ἐνώπιόν μου ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ ὑπαρξίς μου εἶχεν ἕνα σκοπὸν· πλήρης ἐλπίδων καὶ πίστεως θὰ διερχόμην μετὰ σταθεροῦ βήματος τοὺς σκοπέλους ἐκείνους τοῦ κόμου, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνατρέπονται αἱ ἐρώσαι καρδίαι· χάριν μιᾶς γυναικὸς, θὰ ἐτηρουν ἀθίκτους τὰς ὁρμὰς ἐκείνας τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἰδεῶδες κάλλος, αἵτινες· ἀκαμμηνησκουσιν ἡμῖν τῶν καλλωνῶν τοῦ οὐρανοῦ· χάριν αὐτῆς, θὰ ἐπέδωκον τὴν δόξαν...

Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοί μου ἐσταμάτησαν ἐπὶ τινος ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν εἶχον λάβει τὴν πρωτὰν, παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου μου. Φεῦ! ὅποια καταπτώσις!... Δυστυχῆς ἐγὼ! ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἀρτέμιδος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ διεκδικήσω τὰ δικαιώματά

μου, ὅπως ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ ἀποδείξω εἰς τὸν κόσμον ὅτι δὲν εἶμαι παράφρων!

Τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἐπανείδον τὴν Ἀρτεμιν, ἐπλησίασα πρὸς αὐτὴν τρέμων καὶ ἀμυχανῶν· ἀλλ' εὐτυχῶς ἀπησχόλουν αὐτὴν τὰ καθήκοντά της, ὡς δεσποίνης. Ἀποσυρθεὶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, συνήντησα ἐκεῖ ἀρχαῖόν τινα τοῦ πατρὸς μου φίλον, ὅστις ἤγάπα ἐμμανῶς τὸ κυνήγιον, καὶ ὁ ὁποῖος, διηγούμενός μοι μετ' ἐνθουσιασμοῦ διάφορα περὶ κυνηγίου ἐπεισόδια καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ ἀθλά του, μὲ ἀπήλλασσε τοῦ κόπου νὰ ὀμιλῶ. Ἐνῶ δὲ ἤκουον ἀδιαφόρως τὰς ἱστορίας ταύτας, κατεσκόπευον ἀνησύχως τὴν ἀναδοχόν μου, προσπαθῶν ν' ἀνακαλύψω εἰς τὸ βλέμμα της ἢ εἰς τὰς κινήσεις της τὴν ἐκταύγειαν τῆς καταγίδος, ἣτις κατετάρασσε τὴν καρδίαν μου· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της ἦτο γαλήνιον, ἢ μᾶλλον ἀκατανόητον. Οὐχ ἤττον ἐνόμισα ὅτι ἐμάντευσα ὅτι δυσχεραστῆτο μεγάλως διὰ τοὺς ἀπροσδοκῆτους ἐκείνους ἐπισκέπτας της. Μετ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοί της συνήντησαν τοὺς ἰδικούς μου καὶ ἠρρυθρίασε.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφερον τὸ τέτον' ἀφοῦ δὲ περιποιηθῆ ὅλους τοὺς ξένους της, ἦλθε καὶ πρὸς ἐμέ, προσφέρουσά μοι ἐν κύπελλον· κατὰ τύχην εὐρέθημεν μόνοι.

— Ἀνδρέα, εἶσαι δυσχεραστημένος ἐναντίον μου, μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινμένης καὶ θλιβερᾶς· διατί εἶσαι ὠργισμένος;

— Τί λέγεις;

— Πίστευσόν μοι ὅτι μετενόησα διὰ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπροξένησα τὸ πρωτ'...

Ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ! ἐφαίνετο ζητοῦσά μοι συγγνώμην. Τὸ στήθος της ἐξωκοῦτο ὑπὸ τῶν σφιδρῶν τῆς καρδίας της παλμῶν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί της ἦσαν καθυγροί. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας ὁ ὄχληρός κυνηγός, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνωτέρω ἐγραψα· οὐδὲν ἦσσαν ἔλαβον τὴν ἀπαιτούμενον καιρὸν ὅπως ριψώ ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τρυφερόν καὶ περιπαθὲς βλέμμα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον σαφῶς ἐδήλου εἰς αὐτὴν τὴν ἀφρασίωσιν τῆς ψυχῆς μου, ὡς τε μ' ἐγκατέλειψε σγεδὸν κειδιῶσα.